

[Socialministeren.]

ritet i åndssvageforsorgens langtidsplanlægning.

Evald Kristensen: Jeg vil gerne stille det tillægsspørgsmål til ministeren, om ministeren ikke mener, at træningsskolerne omfattes af loven af 1959. Det stod refereret, at der var tvivlsspørgsmål, kompetencespørgsmål.

Det er rigtigt, at der er undervisningspligt og oplæringspligt, hvor evner og anlæg gør undervisning mulig, og jeg vil gerne sige, at ikke mindst i de træningsskoler, som finansudvalget har haft lejlighed til at besøge, har man haft virkelig gode erfaringer. Jeg synes, at netop den skoleform eller oplæringsform, om man vil, er et middel for de svært psykisk udviklingshæmmede, netop den kategori, som skolerne her modtager. Vi har alt for mange, der ikke kommer længere end til børnehaven; jeg kan nævne, at i enkelte børnehaver under åndssvageforsorgen går unge helt op til attenårsalderen, det vil sige, at de blokerer tilgangen for de yngre aldersgrupper. Det er for dem alle uanset alder, jeg beder om, at der må komme en større fleksibilitet, at man virkelig anerkender træningsskolens arbejde. Jeg tror, at man herved i hvert fald kan løse lidt af opgaven med henblik på den ret og den pligt, vi har over for vore åndssvage.

Mit sidste spørgsmål skal være, om ministeren vil fortsætte med at være med til at tænde smil både hos børnene og hos forældre og personale og virke for, at der snarest findes en løsning, og det vil sige, at den rytme, som socialministeren taler om her, kommer i et endnu hurtigere tempo.

Socialministeren (Nathalie Lind): I anledning af de tillægsspørgsmål, hr. Evald Kristensen stiller, synes jeg, at jeg må have lov til at gentage det, jeg sagde før om, at realiseringen af undervisningspligten altid har været knyttet til den rytme, hvori man har kunnet udbygge forsorgens skoler og andre institutioner. Det er klart, at den takt, man kan gøre det i — og her kommer vi ind på træningsskoleproblemet — også afhænger af det syn, man til enhver tid vil anlægge vedrørende de arter af institutioner og den form for oplæring, man bør tilstræbe.

Jeg kan dele hr. Evald Kristensens syns-

punkt, at det er væsentligt med en fortsat udbygning af åndssvageforsorgen — det har jeg jo allerede i mit første svar givet tilslutning til — og hvis jeg skal uddybe det, bliver det altså ved at gentage, hvad jeg sagde: at udbygningen af de her omtalte institutioner har en høj prioritet i åndssvageforsorgens langtidsplanlægning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjær Rasmussen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren yde økonomisk støtte til organisationen Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, således at denne bliver sat i stand til at opfylde de krav, der stilles til en forhandlingsberettiget organisation?“

Skriftlig begrundelse:

Med udsendelsen af de vejledende bestemmelser for elevråd og samarbejdsudvalg ved gymnasierne har der fundet en institutionalisering sted af elevrepræsentationerne og DGS. Sidstnævnte er således repræsenteret i ministerielle udvalg.

For at disse elevorganer, som man altså fra officielt hold ønsker opretholdt, skal kunne fungere demokratisk og effektivt, kræves der af DGS en vældig informatorisk indsats og mødevirksomhed. Der kræves mulighed for uddannelse af lokale repræsentanter, og der kræves et effektivt landssekretariat til besvarelse af forespørgsler og til udsendelse af materiale. Disse aktiviteter kan ikke foretages uden penge, og da kontingentindbetalingerne til DGS fra elevrepræsentationerne ifølge sagens natur må være begrænsede, står DGS økonomisk meget svagt funderet. Så svagt, at det er tvivlsomt, om organisationen vil kunne fortsætte.

Spørgeren understreger endnu en gang, at der er tale om en organisation, som udfører et arbejde, der delvis er pålagt den af ministeriet qua de vejledende bestemmelser for elevråd og samarbejdsudvalg.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Før jeg besvarer hr. Kjær Rasmussens spørgsmål, må jeg rydde en del urigtigheder af vejen såvel i spørgsmålet som i den skriftlige begrundelse.